

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R.P. Richardi Lyncei ... Vniversa Philosophia Scholastica

Complectens Physicam, siue Scientiam de Corpore naturali

Lynch, Richard

Lvgdvni, 1654

III. An vnio physica ab extremis realiter distinguatur?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95236](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95236)

secam esse, per quam aliquid naturaliter completur, ac perficitur: quare non esse de ratione vnionis, vt vtrique, sed vt vel vtrique, vel alteri sit intrinseca. Quod tamen suprà latè impugnauit.

Colligitur secundo, perperam ab aliis explicari ac definiri vnionem, per hoc, quod ratione illius vnum extremum sit in loco alterius, vel in loco alteri contiguo: ab aliis verò, per hoc, quod moto vno extremo moueatur aliud: ab aliis demum, per hoc, quod collocato vno extremo diuinitus in duplici loco, ibidem collocetur alterum. Tum quia hæc & similia aliis ab vnione conueniunt: tum quia omni vnioni non conueniunt; ei nimirum, qua vnirentur extrema absoluta ab omni loco: tum demum, quia vnionis proprietates sunt, non verò essentia: aliàs respectus ad locum foret essentia hominis verbi gratia, quidquid enim est de essentia vnionis humanæ, & est de essentia hominis: vnde vltèrius à pari fieret respectus ad locum esse Deo essentiali, cum tamen Theologis nihil celebrius sit, quam respectus ad locum, siue immensitatem esse tantum proprietatem diuinæ naturæ.

CAPVT III.

An vnio physica ab extremis realiter distinguatur?

- 17 **P**rima sententia negat. Ita Caietanus 3. part. q. 2. art. 8. Valentia tom. 4. disp. 1. quæst. 2. punct. 5. Conimbr. lib. 1. phys. cap. 9. quæst. 11. art. 2. & communiter Nominales. Idemque docet esse probabile Lorca de incarnat. disputatione 13. Secunda sententia affirmat distinctionem realem vnionis physicae ab extremis. Ita Suarez tom. 1. metaph. disp. 3. sect. 9. Vasquez tom. 1. in 3. parte disp. 18. cap. 1. Hurtado, Arriaga, & Chrysostomus Caberus, communiterque Recentiores. Quorum opinio magis communis, magisque vera est. Quod sic probo.
- 18 Possunt existere simul, & semel materia, & forma, quin physice vniantur, vt cernere est, cum mortuo homine, eius materia, & forma seiunctæ coexistunt: materiam igitur vniri formæ est aliquid realiter ab vtraque distinctum; siquidem separabilitas realis vbi-cumque certissima index est realis distinctionis. Porro hæc distinctio realis (vt hoc obiter animaduertam) nequit esse realis absoluta, siue rei à re, aliàs vnio per aliam vnionem, & illa alia per aliam, & sic in infinitum vniri deberet: quippe quælibet esset adeo indifferens ad extrema, sicut hæc adinuicem, vtpotè res absoluta: ea ergo distinctio realis modalis, siue rei à modo est, ac proinde vnio non est indistincta ab extremis, sed potius modus est eius realiter superadditus.
- 19 Respondent primò aduersariorum aliqui, non posse reperiri materiam dispositam ad formam, cum ea-que penetratam absque eo, quod vniantur: quare vnionem vtriusque non esse modum superadditum. Sed in materia, & forma simul sumptis, ac penetratis, earumque dispositionibus consistere. Contrà tamen sic argumentor. Humanitas Petri verbi gratia, & Verbum simul existunt, penetranturque: & humanitas Petri æquè disposita est ad vnionem cum Verbo, ac humanitas ab eo assumpta, cum neutra qualitates vllas vnionem hypostaticam naturaliter postulant pro priori ad illam sortiantur, sed potius vtriusque dispositio in mera ad eam non repugnantia solum consistat, & tamen humanitas Petri Verbo vnita non

est: vnio igitur hypostatica in Verbo, & humanitate penetratis, dispositionibusve vllis minimè potest consistere.

Deinde si humanitas Petri cum humanitate Pauli diuinitus penetraretur, adhuc tamen inter se non vnirentur, nec materia vnus alterius formam intrinsecè susciperet: atqui in eo euentu forma Petri cum materia Pauli non solum penetrata esset, sed etiam hæc ad illam disposita foret; siquidem esset disposita ad formam ipsius Pauli, ac proinde & ad formam Petri: quæ enim formæ sunt eiusdem speciei, eadem etiam dispositiones postulant: vnio igitur in materia, & forma inuicem penetratis, & dispositis nequit collocari. Nec dici potest, vltèrius requiri ad vnionem carentiam vnionis cum alia forma, & defectu eius carentiæ formam Petri cum materia Pauli in præfato euentu minimè vniri: tum quia per carentiam vnionis, vnio malè explicatur, & potius carètia vnionis per vnionis existentiam, entitatemvè explicanda est: tum etiam quia eadem forma duplici materiæ adæquatæ simul vniri potest: vnio igitur formæ cum materia carentiam vnionis cum alia minimè includit.

Respondent secundo aduersarij, vnionem formæ, 21 & materiæ præter vtriusque existentiam, penetrationem, ac mutuam dispositionem vltèrius inuoluere, decretum aliquod diuinæ voluntatis quo eas vniri faciat, ac decernat. Verum hoc decreti, quod, quæso, obiectum habet? Vbi enim materiam, & formam vniri vult, sanè haud vult præcisè materiam, & formam etiam penetratas ac dispositas existere, cum hæc omnia absque eo quod vniantur reperiri possint; ea igitur volitio seipsam vult: hæc autem reflexio diuinæ volitionis supra se, quamuis admittatur, præsentem tamen instituto non video quid deseruire possit? Aut cur ex eo, quod Deus habeat voluntatem respondentem his vocibus: *Volo meipsam*, &c. Consequens illico sit, vt vniantur inuicem materia, & forma, ad quas ea voluntas ex parte terminatur. Præterea vnio materiæ, & formæ vtrique intrinseca est; aliàs quo pacto per eam materia formam intrinsecè reciperet: aut hæc illam intrinsecè informaret. At volitio Dei materiæ, & formæ intrinseca non est, vt certo certius. Aut paulò aliter: vnio est de conceptu essentiali hominis: volitio autem Dei de conceptu essentiali hominis non est, aliàs homo perfectione Deum quādamtenus æquaret: sicut Christus, quantumuis homo, Deo tamen æqualis est, quatenus scilicet prædicatum aliquod Deo idem includit.

Respondent tertio alij, posse supernaturaliter ma- 22 teriam, & formam vniri physice absque modo superaddito, qui seipso vnio sit. Pro quo supponunt, possibilem esse entitatem quandam absolutam eius naturæ, vt non existente materia, & forma, aut alterutra earum, possit existere, quin eas vniat, fieri tamen diuinitus non posse, vt materia, & forma, & entitas illa absoluta in vlla temporis differentia existât, aut à Deo producantur, quin simul existant, & physice vniantur: quare in aggregato materiæ, & formæ, eiusque entitatis absoluta seorsim à quouis modo superaddito vnionem materiæ, & formæ consistere posse.

Quamuis in prædicta vnione non modali, sed ab- 23 soluta claram vllam repugnantiam non inueniam, probabilius tamen est, eam repugnare. Nam in primis homo duabus tantum partibus constare potest in quacumque rerum serie, vt omnes supponunt; vtque colligitur ex illo Athanasij in Symbolo, *sicut anima rationalis, & caro vnus est homo*, &c. Atqui data illa vnione

vnione absoluta homo non duabus, sed tribus partibus constaret, nimirum materia, & forma, & entitate illa absoluta; quæ cum non minus absoluta, nec magis modalis sit, quam materia, aut forma, certe non est, cur minus pars hominis, quam alterutra earum dici debeat.

24 Rursum argumentor ad homines; quia aduersarij non concedunt parietem etiam diuinitus album fieri posse absque qualitate, quæ seipsa albedo sit; neque, quod perinde est, possibilem admittunt qualitatem, quæ non per seipsam, tanquam per adæquatam formam, parietem album denominet, sed potius, per seipsam, & substantiam parietis, tanquam per formam adæquatam, & totalem, id tribuat denominationis. At quod hoc consequens sequatur, ita contra Recentiores ostendo: sicut paries de facto denominatur albus per qualitatem, quæ seipsa sola albedo sit, ita de facto materia vnitur formæ per modum, qui se solo vnio sit: sed hoc non obstante materia diuinitus vniri potest formæ per entitatem absolutam, quæ se sola vnio non sit, vt putant ij, quibus eum disputamus. Similiter ergo in præfenti, &c.

25 Contra modalitatem vnionis ex suppositione, quod distinguatur realiter ab extremis, nulla sunt vilius momenti argumenta. Ceterum contra vnionis realem distinctionem ab extremis arguit primò Nominales, ac quidam Thomistæ. Vnio illa à materia, & forma realiter distincta vnitur materiæ: at non per aliam vnionem superadditam: aliàs huic superaddi deberet alia, & sic in infinitum: Similiter ergo materia, & forma vniri possunt absque vnione distincta, & si possunt, debent, ne scilicet, sine necessitate multiplicentur entitates. Deinde materia immediatè vnitur formæ: quod si medià vnione realiter distincta ei vniretur, sanè non nisi mediatè ei esset vnita.

26 Ad primum horum respondeo, modum illum vnionis, qui intericitur inter materiam, & formam nec diuinitus existere posse, quin ambas, & sibi quatenus ab eis distinguitur, & inter se inuicem vniant: vnde mirum non esse, si se solo, & absque præsidio alterius modi distincti materiæ vniantur: quæ ratio in materia, & forma non militat, cum simul existere possint absque eo quod vniantur. Ad secundum dico, materiam vniri immediatè formæ, quia inter vtrumque nihil mediæ absolutum, vi cuius vniantur, (sicut inter caput & pedes mediatur corpus, in quo vniantur, quæ ob id mediatur tantum vniantur,) sed tantum quid modale, habens se præcisè tanquam ratio vniendi. Sic facultas intellectiua & voluntas immediatè cognoscere, & amare dicuntur, esto inter illos, & earum obiecta cognitio, & amor mediant, videlicet, quia nisi tanquam ratio cognoscendi, & amandi ita non mediant. Aliis exemplis breuitatis causa supersedeo.

C A P V T IV.

An vnio neccens partes essentielles corporis naturalis sit vna simplexque, vel potius multiplex?

27 Vnionem formæ substantialis cum materia simplicem realiter esse, & ex duabus realiter distinctis minimè compositam existimant P. Sitar. disp. 13. Metaph. sect. 9. n. 15. Valq. de incarnat. tom. 1. q. 2. art. 3. d. 1. q. 2. n. 24. Arriaga disp. 4. phys. sect. 2. subf. 3. & Rubius l. 1. phys. tract. 2. q. 6. n. 66. ac Chryostomus Cabero tract. 1. phys. dub. 2. disp. 5. Baltaz. Tellez disp. 2. 5. Physic. sect. 2. conclus. 2. Bernard. disp. 1. 1.

de incarn. sect. 5. n. 50. ac Compton. disp. 14. physic. sect. 6. plerique Recentiores, & antiqui. Quorum sententiam quoad præcipuum quæstionis punctum sequor; quoad nonnulla tamen ab iis dissensurus, & cum Authoribus contrariæ opinionis consensurus. Quid ergo arbitrer, quatuor assertionibus expono.

Quarum prima sit. Materializatio ne diuinitus ab informatione potest realiter distingui. Materializatio est vnio, quæ materia formæ vnitur, eamque intrinsecè recipit; informatio est vnio, quæ forma vnitur materiæ, eamque intrinsecè informat: has autem nec de potentia absoluta realiter distinctas inueniri posse, in hunc modum suadeo. Per eandem realiter vnionem, per quam materia vnitur formæ, non potest forma etiam diuinitus materiæ vicissim non vniri: vnio ergo materiæ cum formæ, siue materializatio ne potest distingui realiter ab vnione formæ cum materia, quæ informatio dici consuevit. Antecedens probatur; quia idem realiter est materiam vniri formæ, ac formam vniri materiæ, sicut idem realiter est me verbi gratia, amare obiectum, eique affectiue vniri, ac obiectum amari à me, mihi que affectiue vniri, vt lumine naturæ manifestum est; at materiam vniri formæ, formamque materiæ non est realiter idem pro materiali, cum vtriusque denominationis diuersum materiale sit, materia nimirum & forma; ergo est idem realiter pro formali, siue penes formam modalem, beneficio cuius materia formæ, & forma materiæ vnitur.

At dices, per eandem vnionem, per quam materia intrinsecè vnitur formæ, formam etiam vniri materiæ; ceterum non intrinsecè, sed extrinsecè; haud secus ac per eandem formam voluntas intrinsecè obiectum amat, & obiectum extrinsecè ab ea amatur: quare necessarium esse aliam vnionem realiter distinctam, per quam forma materiæ intrinsecè vniantur: quæ, cum informatio sit, sicut & vnio materiæ intrinsecè materializatio, sanè informatio à materializatione realiter distinguetur. Contra tamen sic argumentor: quia vnio debet esse intrinseca ei, cui physicè vnitur, vt supra c. 2. ostendi: at materializatio formæ physicè vnitur, aliàs vtrumque extremum minimè vnitura: ergo est intrinseca formæ, ac proinde informatio. Confirmatur, & declaratur: si qua de causa materializatio non esset intrinseca formæ, maxime quia in ea non recipitur, nec eam perficit; quod autem hæc ratio non obstat, declaratum est citato c. 1. & quamuis obstat, id obstaculi facillè potest repelli dicendo, vt statim dicetur, materializationem, etiam in forma recipi, eamque perficere necessariò debere.

Secunda assertio sit. Materializatio, & informatio virtualiter intrinsecè distingui debent, ita vt oppositum nec diuinitus possit accidere. Probatur, quia si materializatio etiam virtualiter intrinsecè esset informatio, sanè idem omnino esset materializare, & informare: quare materia formam materializans seu recipiens, eam informaret; & forma materiam informans, eam materializaret, seu reciperet: quæ ratio quia cognitio virtualiter intrinsecè representatio est, fieri nequit, quin quidquid cognoscit, id ipsum repræsentet, & è conuerso. Præterea (quod absurdius est) si materializatio, & informatio nec virtualiter distinguuntur, materia seipsam recipiet, & materializabit, ac forma seipsam informabit: siquidem materializatio, & informatio in opposita sententia eas ne virtualiter distinguente idem fundamentum, eundemque terminum fortiri debent: quare materializatio habebit pro termino materiam, sicut informatio eam pro termino fortitur: atqui materia per materializationem necessariò